

Szolnok, 1914. február 27. – Budapest, 1980. november 21.

Édesapja zsindelykészítő volt, egy fatelepen dolgozott. Politikai nézeteire és tevékenységére Antal bátyja volt a legnagyobb hatással, aki illegális kommunistaként előbb az MSZDP, majd az 1925-ben alakult Magyarországi Szocialista Munkáspárt szolnoki vezetőjeként tevékenykedett. 1932-ben a Szovjetunióba távozott, ott 1938-ban letartóztatták, koncepciós perben elítélték és kivégezték. Az elemi iskola hat osztályának az elvégzése után maga is bekapcsolódott a különböző akciókba, aláírást gyűjtött a választásokra, rölapot terjesztett. Szolnokon ebben az időben igen aktív volt az illegális kommunista párt, a sorozatos lebukások ellenére többször is sikerült a szervezkedést újjáépíteni. Ő maga 1932-ben lett a KMP tagja; a sajtótermékek terjesztésében és a Vörös Segély munkájában vett részt. 1933. február 12-én letartóztatták, s mint a szolnoki kerületi bizottság egyik vezetőjét nyolc hónapi fogházbüntetésre ítélték. 1935. júniusi szabadulása után a fővárosban maradt, s a Polatsek-féle fatelepen helyezkedett el. Belépett a famunkások szakszervezetébe, sztrájkok, tüntetések és szemináriumok szervezője. Az illegális mozgalomban való részvétele miatt kitiltották a munkahelyéről. 1937-ig vagonrakó munkás volt. Ekkor katonai behívót kapott, s csak 1939 szeptemberében szerelt le. Ezután folytatta a szakszervezeti és az illegális párttevékenységet. 1940 áprilisában újból letartóztatták, az eljárás során végül illegális sajtótermék terjesztéséért egy évig tartó, fogházban letöltendő szabadságvesztésre ítélték. 1943. novemberi szabadulása után rejtőzködni kényszerült. 1944 áprilisában behívták, és a keleti frontra vezényelték. Szeptemberben kalandos szökéssorozat résztvevője: előbb megszökött magyar csapattestétől, azután a németektől, az ukrán nacionalista partizánoktól, majd ismét a magyaroktól. Végül a szovjetekhez került, akik közvetlenül a front mögé küldték, ahol önként jelentkezett egy ideiglenes gyűjtőhelyen. Itt talált rá egy kommunisták után kutató MKP-megbízott, aki igazolta, és magával vitte Orosházára. Bekapcsolódott a rendfenntartásba, a közellátás megszervezésébe és a helyi politikai életbe. Szolnok felszabadítása után, október közepén a központi vezetőség megbízásából szülővárosába ment, hogy megszervezze a párt helyi szervezetét. 1945. január 11-től az MKP Szolnok városi titkára, egyben vármegyei titkár. Az 1945. november 4-i választásokon Jász-Nagykun-Szolnok vármegyében pótképviselővé választották, 1946. november 28-tól tagja lett a Nemzetgyűlésnek. Ettől kezdve 1967. január 10-éig folyamatosan Szolnok megyében parlamenti képviselő volt.

Az 1948-as pártegyesítéstől 1950. február 23-ig a Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei pártbizottság titkára. Ekkor saját kérésére Budapestre helyezték, mivel a felesége már korábban a Dolgozó Parasztok és Földmunkások Országos Szövetsége központjába került. 1952. augusztus 30-ig az MDP KV mezőgazdasági osztályának a helyettes vezetője, majd 1952. november 14-ig az Országos Tervhivatal elnökhelyettese. Ekkor kinevezték begyűjtési miniszterré. E megbízatása alól betegsége alatt, 1954. július 6-ával felmentették. Ezután hosszú ideig feladat és munka nélkül maradt, csak 1955. augusztus 1-jével nevezték ki a Termelőszövetkezeti Tanács titkársága vezetőjévé.

1956. november 4. után újra Szolnok megyében tevékenykedett, 1957. április végéig a Magyar Szocialista Munkáspárt központi pártszervezője. Ekkor visszatért a fővárosba, és folytatta korábbi munkáját. Az 1958-ban összehívott Országgyűlésben a mezőgazdasági bizottság elnökhelyettesévé választották. 1967-ben egészségi állapotára hivatkozva nyugdíjba vonult, de társadalmi munkásként továbbra is számítottak rá a központi bizottság mezőgazdasági osztályán.